

Titkos arany

Lemerülök majd végre
– magamba.
Süllyedő bűvára leszek
régi hajóknak.

Kincset rejt a mélyük
– aranyat,
mit kalózaim
hiába fosztogattak.

Magam tűnődök majd rajtuk
– hogy mit érnek
visszatartott lélegzetekkel,
a víz alatt.

És a csónakban is
– én leszek,
aki a felbukkanót várja,
türelmesen.

Szavaim akkor majd
néma halak suttogásává válnak,
mint a hit sóhaja.
– Aztán felmerülök,
kezeimben a kinccsel,
és dal lesz a hallgatásból.

Titkos arany lesz ez,
ajándék.
– Aki látja, tudja majd.

Paulinyi Tamás